

Příběh detranzice: co jí lékaři neřekli (VIDEO CZ DAB, 16 min + Přepis)

- CZ24 News | 10. ledna 2024

SVĚT: Chloe Coleová je dívka, která uvěřila transgender ideologii a tomu, že jí pomůže se cítit lépe, pokud udělá „tranzici“ na chlapce. Lékaři a terapeuti jí doporučili brát blokátory puberty a hormony. Po letech zjistila, že udělala chybu a upustila od brání léků a podstupuje tzv. „detranzici“. Nyní veřejně varuje před riziky a nebezpečím transgender ideologie.

↓ Video v originále s českými titulky ↓

Přepis videa:

C (Chloe): Ve dvanácti letech jsem začala prožívat určitou genderovou dysforii a začala jsem navštěvovat terapeuta, dostala diagnózu a ve 13 letech jsem se začala ubírat cestou lékařské tranzice, začala jsem s blokátory, pak jsem přešla na hormony a v 15 letech jsem podstoupila dvojistou mastektomii. Ale ukázalo se, že to pro mě nebylo nejlepší rozhodnutí, a v 16 letech jsem s přechodem přestala.

JP (Jordan Peterson): Dobře, takže se vraťme do doby, kdy ti bylo 12 let. Kdy jsi přišla do puberty? C: Hm, já jsem měla poměrně brzkou pubertu, vlastně začala tím, že se tak nějak vyvíjela zhruba v devíti letech, ne-li o něco dřív.

JP: Dobře, dobře. Tak to bylo v devíti letech. Pamatuješ si, jestli tě to nějak citově změnilo?

C: Ano, změnilo. Vlastně to pro mě bylo hodně těžké.

JP: Dobře, tak já ti to trochu přiblížím, řekni mi, jestli ti to už někdo někdy říkal. Chlapci a dívky zažívají před pubertou přibližně stejnou úroveň negativních emocí. Takže to bude především úzkost a emocionální bolest, nebo dokonce někdy náchylnost k fyzické bolesti, a emoce, jako je frustrace a zklamání a stud a vina a nesmělost jsou toho součástí... té sítě negativních emocí. Dívkám se v pubertě stává, a nikdo přesně neví, proč tomu tak je, že se u nich zvyšuje hladina negativních emocí. A to tak, že ženy, biologicky zralé ženy jsou v průměru citlivější na negativní emoce než biologicky zralí muži. A to se projeví v pubertě.

Existuje pro to řada vysvětlení, ale nikdo to neví jistě, a tady jsou některá z nich. Tak zaprvé, pohlavní dimorfismus a fyzická síla se skutečně objevuje v pubertě. Takže chlapci a dívky jsou fyzicky docela vyrovnaní, ale jakmile nastoupí puberta, chlapci jsou vyšší, silnější, těžší a jsou mnohem silnější, pokud jde o sílu horní části těla. Takže ženy jsou fyzicky znevýhodněny ve vztahu k čemukoli, co by mohlo mít co do činění s fyzickým bojem.

A tak z těchto důvodů dává smysl, že ženy jsou poněkud citlivější na ohrožení. Takže pak dalším vysvětlením je, že ženy jsou sexuálně zranitelnější než muži, protože nesou mnohem vyšší náklady na reprodukci, samozřejmě s těhotenstvím a vleklou závislostí kojenců. Jsou tedy zranitelnější na sexuální frontě. Takže dává smysl, aby byly citlivější na jakoukoli hrozbu, která je spojena se sexuální aktivitou. A pak třetí vysvětlení, a může jich být více, je, že ženy jsou obecně vzato pověřeny primární odpovědností za kojence a kojenci jsou extrémně závislí a zranitelní.

A tak by se dalo tvrdit, že nervový systém dospělých žen je ve skutečnosti přizpůsoben pro dyádu

matka-dítě, a ne pro řekněme emocionální pohodu jednotlivé ženy. A žena musí být citlivá na ohrožení, protože se bude starat o kojence a extrémně závislé děti. A dává smysl, aby si více všímala hrozeb. I když negativním důsledkem pro ženy je, že ženy mnohem častěji trpí depresemi a úzkostmi než muži. Napříč kulturami je to v poměru tři ku jedné až pět ku jedné.

Muži mají své přidružené patologie, muži jsou například častěji asociální a zneužívají alkohol, ale ženy převažují na straně negativních emocí. A pak bych řekl, že se to ještě zhoršuje, pokud se dostanete do puberty brzy, protože se musíte vypořádat s těmito složitostmi fyziologické transformace ve velmi mladém věku. A tak je těžké se s tím emocionálně vypořádat.

A pak je tu další důsledek jakýchkoli hormonálních turbulencí, které se mohou objevit jako důsledek nástupu puberty. Je velmi běžné, že mladé ženy zažívají vysokou míru negativních emocí a že se tyto emoce zaměřují na jejich tělo. Další věcí, která je pro ženské negativní emoce charakteristická, je totiž to, že nesmělost s nimi spojené se zaměřuje zejména na stud za své tělo a nesmělost.

A to může být způsobeno tím, že ženy jsou hodnoceny přísněji na základě svého fyzického vzhledu než muži. Muži jsou přísněji hodnoceni sexuálně, řekněme po stránce výkonnosti, s ohledem na socioekonomický status a tak dále. Ale ženy jsou rozhodně přísněji hodnoceny muži i mezi sebou navzájem z hlediska své fyzické atraktivity. Takže to dělá docela složitou situaci pro dívky, které přecházejí do puberty. A mnoho z nich trpí depresemi a úzkostmi. A to rozvíjí intenzivní zaměření na jejich tělo. Takže nevím, kolik z toho ti vysvětlili tví terapeuti nebo lékaři, ale to všechno jsou zdokumentované psychologické a lékařské informace.

C: Nic z toho mi nebylo vysvětleno od terapeutů... nebo ani při dospívání. Každá část toho, co jste řekl, vlastně hrála roli ve spoustě mých potíží v dětství a v mé tranzici, a nakonec i v mé detranzici. Když jsem vyrůstala, byla jsem tak trochu jako kluk, a také na spektru, ale nevěděla jsem to, dokud jsem loni nedostala diagnózu... ale hrálo to roli v mé socializaci a v tom, že jsem měla v dospívání potíže vycházet s ostatními dívkami, a zjistila jsem, že zapadám víc mezi kluky.

A když jsem přišla do puberty, bylo to dříve než u většiny mých vrstevníků a byla jsem vyšší než oni. Dokázala jsem držet krok s klukama a byla jsem na to hodně pyšná. Ale jak roky plynuly, začali být vyšší než já a fyzicky mě předčili. A to mě trochu trápilo. Jak jsem dospívala, socializace se začala více orientovat na pohlaví. A bylo pro mě ještě těžší zapadnout mezi dívky mého věku, ale zároveň jsem si také začala všimnout, že mezi mnou a chlapci je propast. Byla v tom pro mě velká osamělost, protože jsem se na jednu stranu necítila být jednou z dívek.

Ale na druhou stranu jsem ztrácela spojení s některými svými kamarády, se kterými jsem si byla blízká a na kterých mi záleželo. A také jsem měla v dospívání určité problémy s vnímáním svého těla. Často mluvím o tom, jakou roli v tom hrály sociální sítě, ale ve skutečnosti to začalo už ve velmi mladém věku, narodila jsem se do společnosti, která je velmi orientovaná na image, na sex. Než jsem se dostala do puberty, těšila jsem se, že budu mít vyvinuté tělo a nakonec budu mít prsa. Jakmile jsem se dostala do puberty, jakmile jsem se dostala do puberty, tak to nebylo to, co jsem očekávala. A byla jsem opravdu dost zklamaná z toho, jak jsem vypadala.

Byla jsem velmi hubená. Měla jsem menší hrudník. Vyrůstala jsem v době, kdy jsme tak trochu oslavovali těla, která jsou velmi kyprá, spousta křivek, lidé často používají výraz přesýpací hodiny, hruškovité tvary a podobně. A já tak vůbec nevypadala, byla jsem docela hubená, trochu svalnatá. A jestli něco, tak moje ramena byla pravděpodobně nejširším místem mého těla. A měla jsem z toho tak trochu komplex. Taky se mi líbilo mít krátké vlasy. A kvůli tomu všemu jsem měla pocit, že vůbec nevypadám jako holka. Nevypadala jsem jako ostatní holky v mém věku. A měla jsem pocit, že prostě nejsem hezká...

JP: Je velmi vzácné najít dospívajícího, pravděpodobně obzvlášť vzácné dospívající ženu, která se cítí atraktivní v raných fázích puberty. Takže všechno, co jsi zažila, i když jsi to možná zažila přehnaně z některých důvodů, které jsi uvedla, ale všechno, co jsi zažila, je v jistém smyslu běžné po několik let pro naprostou většinu lidí. Přidala jsi ještě jednu otázku, do které bychom se mohli trochu ponořit a která je podle mého názoru relevantní.

Říkala jsi, že jsi na spektru a že jsi měla snazší komunikaci s chlapci než s dívkami. A tak je tu něco, co je třeba o tom vědět. Největší, spolehlivě zdokumentovaný rozdíl mezi muži a ženami, který se mimochodem v rovnostářských společnostech ještě zvětšuje, je orientace na zájmy. Takže ženy mají vyšší negativní emoce a jsou příjemnější a příjemnost je jak soucit, tak zdvořilost. A i když rozdíl mezi muži a ženami není obrovský, je významný a v rovnostářské společnosti se také maximalizuje. Takže to vypadá, že je to biologické, ale největší rozdíl je v zájmu.

Chlapci, muži se spolehlivěji zajímají o věci. A dívky, ženy se spolehlivěji zajímají o lidi. Ale lidé s autistickým spektrem se také spolehlivěji zajímají o věci. A tak například, pokud je člověk extrémně autistický, psychologický výraz pro popisné účely je chybějící teorie mysli. A tak extrémně autističtí lidé mají problém pochopit, co se děje v mysli někoho jiného. Mají tendenci být téměř výhradně orientováni na věci. A mezi inženýry je mnohem větší převaha autistických příznaků. A pakliže se například inženýři v Silicon Valley, inženýři muži a inženýrky, podle statistického srovnání často žení a vdávají, jejich děti jsou s disproporční pravděpodobností autistické.

A tak skutečnost, že jsi nakloněna k autistickému konci spektra, může být především jen známkou neurologického zapojení, které tě naklání k zájmu o věci, jen abys to věděla. Takže to samo o sobě nemusí být nutně autistické, je to jen součást normální variace a... orientace na pozornost, ale to, že jsi byla na spektru, řekněme, a víc ses zajímala o věci, ti ztěžuje komunikaci s dívkami, protože dívky se spolehlivě víc zajímají o lidi. A pak na frontě vzhledu, víte, to, to souvisí s myšlenkou nesmělosti. Takže pokud jsi na pódiu a mluvíš s lidmi a uvědomíš si samu sebe, má to tendenci tě znervózňovat, potit se a prožívat vysokou úroveň negativních emocí.

A samotná nesmělost vypadá jako projev negativních emocí, jsou neuvěřitelně úzce propojené, statisticky téměř nerozlišitelné jeden od druhého. A tak u dívek, protože dívky jsou nesmělé ve vztahu ke svému tělu, protože to je jeden z hlavních způsobů, jak jsou hodnoceny, řekněme, z hlediska atraktivity a společenského postavení... ta nesmělost má tendenci nabývat podoby intenzivního zabývání se tělem a image. A tak to může být ještě zhoršeno jakýmkoliv společenským trendy, ale je to velmi hluboce zakořeněný problém.

A také skutečnost, že se člověk dostane do puberty dříve, to samozřejmě zkomplikuje, protože to znamená, že není tak neurologicky nebo prakticky vyspělý, když se musí potýkat se všemi těmito problémy. Takže všechno, co jsi popsala, by se dalo v jistém smyslu přičíst obtížím normativního vývoje. Jen abys věděla. A tento sklon dospívajících k rozvoji depresí a úzkostí, chci to na chvíli rozebrat pro všechny, kteří poslouchají. Představte si genderovou dysforii, ano? Před deseti lety to bylo poměrně vzácné, ale ne neslýchané. Ale představte si, že má dvě složky.

První je sklon k negativním emocím. Takže utrpení, úzkost, deprese, frustrace, zklamání, bolest, stud, vina, nesmělost, to všechno. A pak si představte, že je tu druhá druhá část, která je konkrétněji zaměřená na nepohodu s tělem. První část tvoří většinu. Takže když se podíváte napříč formami psychopatologie, jako jsou duševní nemoci, hlavní segment tvoří vysoká úroveň negativních emocí, jako je deprese a úzkost. A sekundárním segmentem je konkrétní projev, který se ve vašem případě projevuje tělesnou dysmorfii.

A pak tvrzení, které neinformovaní odborníci na duševní zdraví uvádějí, že jsi vystavena zvýšenému riziku sebevraždy, pokud jsi genderově dysforická, je mylné, protože zvýšené riziko sebevraždy je ve

skutečnosti důsledkem obecného sklonu k depresi a úzkosti, a ne specifickým důsledkem genderové dysforie, nebo je to alespoň jen její malá dílčí složka. A tak to je další věc, kterou je třeba vědět, že hlavní chomáč psychopatologických projevů duševních nemocí se soustřeďuje na zvýšenou úroveň negativních emocí a samozřejmě, to se prudce zvyšuje u dospívajících dívek. Možná ti to bylo řečeno, ale možná ne. Existují dobré dlouhodobé studie dětí s genderovou dysforií. Většinu z nich provedl v Torontu muž jménem Ken Zucker.

A Zucker vedl kliniku pro děti s genderovou dysforií dávno předtím, než se to stalo součástí kulturní války, řekněme. A byl to velmi přímý a poctivý vědec, velmi dobrý výzkumník, žádný politik. A jeho klinika ukázala v mnoha recenzovaných studiích, že genderová dysforie typu, který jsi popsala, je relativně vzácná. Ale pokud necháte děti na pokoji, do jejich 18 nebo 19 let, až 90 % z nich se usadí ve své biologické identitě, i když asi 80 % z nich je také homosexuálně orientováno.

A tak cesta pro něj předtím, než se to všechno zpolitizovalo, byla taková, že jste měli dítě, které bylo genderově nekonformní temperamentem, trochu jako ty, neměla jsi vzor ženských zájmů, řekněme, a pak náchylné k depresím a úzkostem, a pak tato kombinace vytvářela tuto genderovou dysforii, a ta se stala poměrně intenzivní kolem počátku puberty, ale pokud jste se sakra stáhli a počkali, tyto děti se usadily ve svém těle, ale obecně přijaly homosexuální orientaci.

ZDROJ: YouTube Jordan Peterson Překlad: David Formánek/otevrisvoumysl